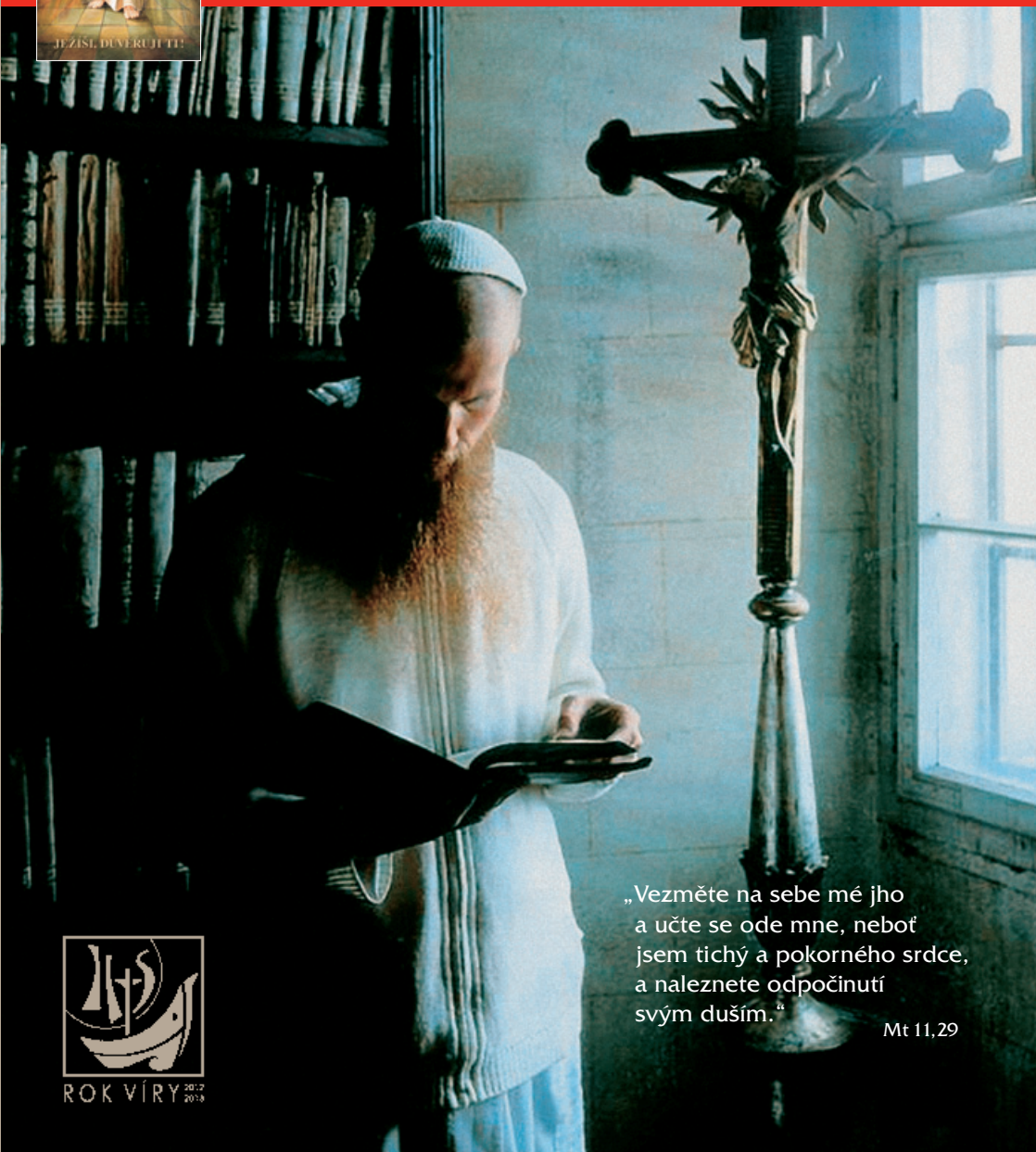

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

ČTVRTLETNÍK SPOLEČNOSTI KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU 4/2012

„Vezměte na sebe mé jho
a učte se ode mne, neboť
jsem tichý a pokorného srdce,
a naleznete odpočinutí
svým duším.“

Mt 11,29

ROK VÍRY 2012
2013

Drazí přátelé,

v říjnu tohoto roku zahájil Svátý otec Benedikt XVI. Rok víry. Tato událost se odehrála v době, kdy se v Římě konala biskupská synoda o nové evangelizaci (7.–28. října 2012). Jedním z těch, kdo zasedání synody sledovali, byl také spoluzakladatel Neokatechumenátní cesty Kiko Argüello, který Vatikánskému rozhlasu řekl: „My – všichni lidé – jsme ze strachu, který máme před smrtí, vystaveni ďáblu vydírání a děláme to, co chce ďábel: rozvody, potraty, vraždy, lži. Kristus svou smrtí a vzkříšením přišel tuto moc ďáblu odejmout. Kristus přemáhá smrt a dává člověku možnost života věčného, života, který přemáhá smrt. Je proto velice důležité, abychom v tomto Roce víry znovu promysleli, co je to víra. Proč Evropa ztratila orientaci? Proč se toto všechno děje? Proč lidé odcházejí z církve? Musíme udělat seriózní reflexi také naší vlastní víry a musíme to udělat všichni: kněží, biskupové, církevní instituce, farnosti. Rok víry je prozřetelnostním momentem. Musíme znovu promyslet svoji víru, abychom pokročili v nové evangelizaci.“

Nejen v tomto čísle, ale také po celý příští rok se budeme snažit zamyslet nad svou vírou. Kéž nám je obraz milosrdného Ježíše vodítkem a Kristova milost nám pomáhá!

P. Mgr. Wojciech Zubkiewicz SAC

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

časopis zaměřený na šíření úcty

k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy

tel.: 566 502 855, mob.: 774 521 531

e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení:

KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce:

šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkiewicz SAC

MUDr. Markéta Knobová

Mgr. Malgorzata Švachová

Ing. Robert Pecha

Fragmenty z Deníčku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia

Warszawa, Żytia 3/9, Polsko

Foto: Wojciech Zubkiewicz, archiv ABM

Grafická úprava:

Josef Karhan, e-mail: josef@apostol.cz

Cena není stanovena. Redakce a tisk se hradí z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele (viz bankovní spojení)

Imprimatur:

Církevní schválení

Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá

P. W. Zubkiewicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk:

Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.

511 01 Turnov, Modřišice 156

OBSAH

Úvodní slovo	3
A. Scarano: Víra: čím je... a čím ji živit ..	4
B. Pelc: Obrácení potřebujeme všichni ..	6
Nabídka KNA	9
M. Fiala: Naslouchající mlčení	10
Nikodémova noc	13
Rok víry se Svátým otcem	14
Rozhovor s Mons. Josefem Valeriánem ..	16
Poslání a spiritualita s. Faustyny	21
Korunka k Božímu milosrdenství	23
Na apoštolských cestách: Camaldoli ..	24
„Budete mými svědky“	30
V. Pallotti, mistr spirituality	33
Literatura, informace	34
Informace o bohoslužbách	35

MONS. JAN VOKÁL

BISKUP KRÁLOVÉHRADECKÝ

ABYCHOM NEZLENIVĚLI VE VÍŘE...

Bratři a sestry v Kristu,

mnozí z nás berou víru jako něco automatického a přestávají o ni kvůli tomu pečovat. Soustředí se na vnější aktivity, křesťanskou službu, ale už ne tolik na jejich zdroj. Rok víry nás má k tomuto zdroji vrátit a pomoci nám, aby nevyhasl, ale naopak sílil.

Svátý otec ve svém apoštolském listě Brána víry (Porta Fidei), kterým tento mimořádný rok vyhlásil, vybízí věřící z celého světa, aby se semkli kolem něho, Petrova nástupce, a následující období spolu s ním prožili jako čas Boží milosti. Abychom všichni společně překročili práh brány víry. Ta je z Boží vůle skrze křest otevřena pro všechny lidi, ale je na každém z nás, abychom se zvedli a vstoupili do ní.

Petrův nástupce nás vybízí, abychom v nadcházejícím roce každý znovu objevili obsah své víry. Abychom ji přijímali a vyznávali intenzivně, s novým odhodláním, s důvěrou a radostí. Abychom ji vkládali do svých modliteb a žili podle ní i ve všedním, každodenním životě.

Vás všechny věřící chci dnes povzbudit, abyste se nebáli překročit práh brány víry. Otevřená je pro všechny. Zatímco víra sama o sobě je Božím darem, akt víry, překročení prahu této brány, je výsledkem lidské vůle. A protože společně tvoříme Kristovu církev, toto naše počínání je nejen úkonem osobním, ale i společenským. Abychom rozumem i vůlí mohli přijmout obsah víry, je nutné se v ní důsledně zdokonalovat a vzdělávat, hovořit o ní, a poznávat tak Boha, v kterého věříme. Víra v Boha, který je láska, je nerozlučně spojena právě s láskou a nemůžeme ji oddělit od jednání a skutků (srov. Jak 2,14-18).

V závěru apoštolského listu Porta Fidei Svátý otec připomíná událost zachycenou ve 2. listě Timoteovi: Když svatý Pavel cítil, že se blíží jeho smrt, prosil svého žáka Timoteje, aby nezlenivěl ve víře a aby o ni usiloval se stejnou vytrvalostí, s jakou to činil, když byl ještě chlapcem (srov. 2,22 a 3,15). Snažme se tedy na svou víru po celý nastávající rok nahlížet nově, s dychtivostí dítěte, které vidí mnoho věcí poprvé.

S vděčností a oddaností Petrovu nástupci svěřuji spolu s ním tento čas milosti do rukou Matky Boží a ze srdce Vám všem na jeho začátku žehnám!

Váš biskup Jan

(Úryvky pastýřského listu k zahájení Roku víry ze dne 2. října 2012)

víra

ČÍM JE... A ČÍM JI ŽIVIT

FALEŠNÉ PODOBY VÍRY

Téma „víra“ není vůbec jednoduché. Mnozí lidé si pod pojmem víra představují „názor“: „věřit“ znamená mít názor, že Bůh je, případně že Ježíš žil, zemřel, vstal z mrtvých. Je to skutečně víra... anebo jen souhrn informací? Docela velký šok se mě zmocnil tehdy, když jsem objevil tyto verše v Jakubově listu: „Ty věříš, že Bůh je? I démoni tomu věří, ale třesou se. Copak nevíš, že víra beze skutků je mrtvá?“ (Jak 2,19-20) Víra jako přesvědčení... není k ničemu!

Mnozí lidé věří v existenci Boha... a přitom to nemá žádný vliv na jejich život. Víra jako „světový názor“ nemá žádný dalekosáhlý význam pro náš život, nemá žádný existenciální rozměr. Kierkegaard velmi trefně poznamenal, že nezáleží na tom, zda Bůh je, ale na tom, zda je tento Bůh láskou. Můžeme jít dál: nezáleží na tom, zda uznávám Boží existenci, ale zda v něho skutečně věřím... ve vztahu ke mně, ne jen obecně.

Opravdová křesťanská víra nevyznává pravdy víry obecně, ale osobně ve vztahu ke mně, „pro mě“, jak říkáme v Krédu: „on pro nás“. Revoluce ve vztahu k Bohu nastává tehdy, když si uvědomuji, že právě pro mě Ježíš zemřel, vstal z mrtvých. I kdyby nebylo jiného člověka, Syn Boží by se stal člověkem a zemřel by za mě... věřím tomu?

Druhá falešná představa víry se dá označit jako „pasivní víra“. Pokud skutečně věřím, že Bůh má plán pro můj život, tak se to přece naplní... automaticky. Je to prostě dané. Pokud věřím, že se Bůh o mě postará, tak se nemusím snažit: on mi přece najde práci (tím, že například pošle člověka, který mi nabídne zaměstnání). Stačí se jen pomodlit. Pokud se třeba s vírou pomodlím za uzdravení, tak nemusím (ba dokonce nesmím!) k lékaři, vždyť by to byl projev nevíry.

Třetí falešná představa spočívá v tom, že víru přímo spojuji s prosperitou. „Hluboká“ víra mi přinese úspěchy na rovině pracovní, finanční, vztahové, zdravotní. Že se toto nedá jen tak slučovat s Ježíšovým životem, to mnohým nadšencům bohužel jen tak nedochází.

Velmi poučný je v tomto směru Žid 11,1–40. V této „velepisni víry“ nacházíme dvě skupiny postav: jedni díky víře docházelí „úspěchů“, ti druzí naopak. Přesto u obou byla stejně hluboká a krásná víra. Z toho můžeme vyvodit jednoduché ponaučení: plody víry bývají různé. Co je vždycy společné je... přimknutí se k Bohu, odevzdanost jemu.

VÍRA JAKO VZTAH... KTERÝ SE POSTUPNĚ PROHLUBUJE

Kdysi jsem slyšel tuto nevšední a zajímavou definici víry: Odevzdanost odevzdávajícímu se Bohu. Tušíme, že se víra, ta skutečná, překrývá s láskou: koneckonců tři teologální ctnosti (víra, naděje a láska) jsou tři sestry, které krácejí vždycy spolu.

Víra je tedy vztah, který roste, nabývá stále větší hloubky, nebo také naopak. Z toho krásně vysvítá, že se víra předává... životem! Setkání s člověkem, který žije autenticky vírou, vyvolá „choc divin“, řečeno slovy bl. Alžběty od Nejsv. Trojice („božský šok“). Tady se dotýkáme té zásady, že se víra předává „od člověka k člověku“, skrze osobní setkání. A tato víra není pouze katechismovým souhrnem pravd, který máme v Krédu, ale i životním postojem důvěry, stále novým odevzdáním se Kristu.

Je velmi dobré a zdravé dostat „šok“ ze setkání s věřícím, který žije důvěrou daleko radikálněji a plněji než já. Tento příklad života mě může vytáhnout, oslovit natolik, že mě pozvedne a přivede blíž ke Kristu. Pří-

klady táhnou... a tím spíš to platí o příkladech žité víry. Někdy si však uvědomím, že ani to nestačí. Musí pak nastoupit další způsob, jak získat hlubší víru: modlitba. Takovou modlitbou si jasněji uvědomuji, že víra je dar... proto o ni prosím! Je sice pravda, že jsem víru dostal ve křtu, ale přijal jsem ji „jako semeno“, které má vzklíčit. A podobně jako semeno potřebuje pravidelné zalévání, tak i samotná víra. Toto zalévání se děje skrze modlitbu o víru. Jak prosit? Třeba slovy toho tatínka, který prosí Ježíše o uzdravení dcery: „Pane, věřím, pomoz mé nedůvěře“ (Mk 9,24). Čili ty sám přiveď mou víru ke zralosti, upevni ji, posilni. Anebo můžeme výslovně prosit o víru, která spočívá na Boží moci a lásce, jak vybízí sestra Madeleine Hutin, zakladatelka Malých sester Ježíšových.

Další způsob „zalévání“ je skrze Boží slovo. Svatý Pavel říká, že víra je ze slyšení Božího slova (Řím 10,17). Víra je vlastně moje reakce, odpověď na Slovo Boží. Je to podobné jako ve vztahu: čím víc se mi druhý odkrývá, dává poznat skrze slova (i skutky!), tím víc k němu získávám důvěru. Bez poznání druhého není důvěra. Bez komunikace neroste víra. Stejně tak to platí o vztahu k Bohu: tím, že jednoduše naslouchám a „nasávám jeho slova“, roste moje důvěra v něho. A snad není třeba dodat, že z toho plyne krásný praktický důsledek: „nasávat, nasávat, nasávat“ (Boží slova).

A na závěr nemůžeme vynechat poslední způsob, jak se víra prohlubuje: životem z víry. Tím, že v konkrétním běžném životě stojím na víře v různých okolnostech i problémech, tak samotná víra roste. Takže se na úplný konec nabízí Ježíšovo slovo:

„Jdi a jednej právě tak“ (Lk 10,37).

Angelo Scarano, ThD. ■

Svatý Otec Benedikt XVI. vyhlásil listem *Porta Fidei* ze dne 11. října 2011 rok víry. Ten bude probíhat od 11. října 2012 (50. výročí počátku II. vatikánského koncilu a zároveň 20. výročí zveřejnění Katechismu katolické církve) do 24. listopadu 2013 (neděle Krista Krále). Proč to papež udělal a k čemu má tato jeho iniciativa sloužit? Co máme dělat, jak tento rok prožít, jaké neobvyklé akce máme organizovat? Určitě mnozí z nás už na toto téma něco četli nebo slyšeli, ale asi nebude od věci zabývat se tím ještě jednou, abychom úmysl Svatého otce lépe pochopili a také správně odpověděli na jeho výzvu.

Mám dojem, že papež nás nechce vybízet k neobvyklým akcím nasměrovaným k hlásání evangelia lidem, kteří ještě Krista neznají. V roce víry se máme všichni zamýšlet nad naší vírou, jejím stavem, intenzitou, ryzostí a hloubkou. Všichni se máme snažit obrátit se celým naším životem ke Kristu, jedinému a opravdovému spasiteli světa (srov. *Porta Fidei* čl. 6 a 15). Toto obrácení potřebujeme všichni. Určitě ne všichni ve stejné míře, ale přece všichni, protože nikdo z nás není dokonalý, v životě každého z nás je ještě mnoho věcí ke zlepšení, mnoho ctností, které ještě můžeme získat. Víra je velkým darem a milostí, o kterou se člověk musí pečlivě starat. Víra nepěstovaná se po nějakém čase stává chabou a povrchní, až úplně zmizí.

Musí nám to Svatý otec připomínat? Nevíme to? Ne všichni. Milí čtenáři, musíme myslet na to, že Benedikt XVI. je pastýřem celé katolické církve a musí brát v úvahu všechny její členy a pečovat o jejich duchovní růst. Mezi námi jsou lidé zbožní a horliví, ale také lidé vlažní a lhostejní a také věřící, kteří ztratili rovnováhu mezi spiritualitou a aktivitou. Jsou lidé – a vyloženě o nich se papež zmiňuje hned ve druhém článku svého listu –

OBRÁCENÍ POTŘEBUJEME VŠICHNI

kterí se jakožto horliví katolíci starají o záležitost charity, kultury a politiky, ale o svou víru a víru jiných lidí se už tolik nestarají, pokládají ji za něco samozřejmého. To je velká chyba rozšířená zejména v zemích západní Evropy, kde se velké časové, finanční, lidské a organizační úsilí vynakládá na různé dobré účely, ale o víru se nepečuje. Stačí se podívat, kolik lidí se zúčastní nějaké charitativní, ekologické anebo sociální akce a kolik lidí přijde na biblický kroužek nebo na adoraci Nejsvětější Svátosti. Rád zdůrazňuji, že všechny charitativní a sociální akce považuji za nutné, dobré a žádoucí. Ale nesmí se zapomenout na základ: posilování víry. Jinak se církev stane organizací pečující o památky, cvičení a o bezdomovce. To mohou dělat a skutečně velmi účinně dělají i různé spolky a organizace motivované humanismem a smyslem pro spravedlnost a blaho společnosti. Působení církevních organizací se musí zakládat na víře v Krista, spasitele světa. To je ten podstatný rozdíl.

Jak posílit svoji víru, to víme velmi dobře. Prostředky a metody jsou ověřené už 2000 let. Jsou to především: modlitba, půst, almužna, aktivní účast na mši svaté, přijí-

mání všech dostupných svátostí, četba Písma svatého a dobré náboženské literatury (životopisy svatých, teologické knížky, Katechismus katolické církve). Není tady místo pro to, abychom se podrobně zabývali úvahami na toto téma. Dokonce existuje velké množství literatury, která o modlitbě, četbě Bible apod. podrobně pojednává. Určitě také spolubratři kněží k tomu často vybízejí ve svých promluvách a kázáních.

Rád bych se soustředil jen na jeden případ – totiž četbu katechismu. Je to zvláštní teologické dílo. Na jeho vzniku pracovala několik let celá řada nejlepších odborníků a je v něm shrnuto celé věroučné a mravní učení naší katolické církve. Najdeme tam články věroučné, ale také o morálce, o spiritualitě, o sociálním učení církve apod. Vše je systematicky zpracováno a doloženo citáty z Písma svatého, děl církevních otců a vynikajících teologů a světců. Velmi důležité je, že katechismus není sbírkou soukromých názorů známých teologů, nýbrž výkladem víry církve, knihou, která byla papežem Janem Pavlem II. schválena a předkládá v krátké formě víru a morálku církve. Je to oficiální výklad a, dá se říci, měřítko. Kdo

katechismus čte, může si být jistý, že se učí víře celé církve, nikoliv názorům nějakého teologa. Tato jistota je dnes velmi důležitá.

Látka katechismu je uspořádaná velmi přehledně, jsou přidány tematické a abecední indexy, je snadné nalézt to, co v daném okamžiku člověka zajímá. Četba katechismu je pro každého katolíka určitě velkým přínosem. Výuku náboženství absolvovali přece mnozí z nás před hodně dlouhou dobou, často i povrchně. Někdo se něco naučil, ale pak to zapomněl, někdo to nikdy nevěděl, navíc se určité věci za posledních 50 let od posledního sněmu poměrně změnilo nebo se objevily nové otázky, kterými se dříve pochoptelně nikdo nezabýval. Přes všechny tyto „pozitivní účinky“ četby zůstává katechismus nadále velmi málo známou knihou. Čte ji jen málokdo. Samozřejmě, že máme málo času. Ale přece nikdo nemusí přečíst katechismus během týdne. (Dokonce si myslím, že by to nebylo žádoucí. To není detektivka, občas se musí člověk zastavit a přemýšlet). Stačí každý den přečíst jen několik článků, několik stránek a trochu o tom přemýšlet. Deset minut každý den už se pro tento účel vyhradit dá! Investovaný čas se určitě vyplatí.

Někteří věříci se pro změnu hodně modlí každý den a další závazek už nestihnou. Myslím si, že v tom případě mohou na určitou dobu změnit své závazky a místo některé modlitby číst právě katechismus.

Četba katechismu není určitě jediným, ani ne výsadním prostředkem, jak se člověk může snažit o prohloubení své víry, ale zdá se mi prostředkem velmi vhodným a dosud málo používaným. Každopádně o ono prohloubení víry se musí každý z nás neustále snažit, zvláště intenzivně v roce víry. O úspěchu této papežské iniciativy rozhodujeme vlastně my všichni společně.

„Ne každý z nás dostává
výjimečnou milost mučednictví za bratra,
jako třeba otec Maxmilián Kolbe,
ale každý z nás může odevzdávat svůj život
bratrům kousek po kousku.“

Otec Piotr Rostworowski EC

FOTO: ARCHIV ABM

PUTOVÁNÍ POUŠTĚMI SOUČASNÉHO SVĚTA

Svatý Otec Benedikt XVI. řekl ve své homilii u příležitosti zahájení Roku víry: „Můžeme Rok víry pojmout jako putování pouštěmi současného světa, na které si s sebou bereme jenom to podstatné: ani hůl, ani mošnu, ani chléb, ani peníze, ani dvoje šaty – jak praví Pán apoštolům, které posílá na cestu (srov. Lk 9,3), nýbrž evangelium a víru církve, kterou jasně vyjadřují dokumenty Druhého vatikánského koncilu stejně jako Katechismus katolické církve.“ Proto také tentokrát v „Apoštolu“ nabízíme Katechismus katolické církve a knihy s tím spojené. Pár minut každý den pro četbu katechismu přinese velké plody pro víru a duchovní život.

KATECHISMUS KATOLICKÉ CÍRKVE

vázaná, 793 s., 495 Kč

brožovaná, 793 s., 295 Kč

YOUCAT

Katechismus katolické církve pro mladé

vázaná, 301 s., 295 Kč

brožovaná, 301 s., 200 Kč

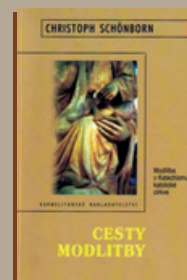

KOMPENDIUM KATECHISMU KATOLICKÉ CÍRKVE

stručná a srozumitelná příručka katolické víry a morálky

vázaná, 216 s., 200 Kč

brožovaná, 216 s., 150 Kč

PRŮVODCE KATECHISMEM KATOLICKÉ CÍRKVE

(Jean kardinál Honoré)

brožovaná, 222 s., 199 Kč

CESTY MODLITBY

Modlitba v Katechismu katolické církve

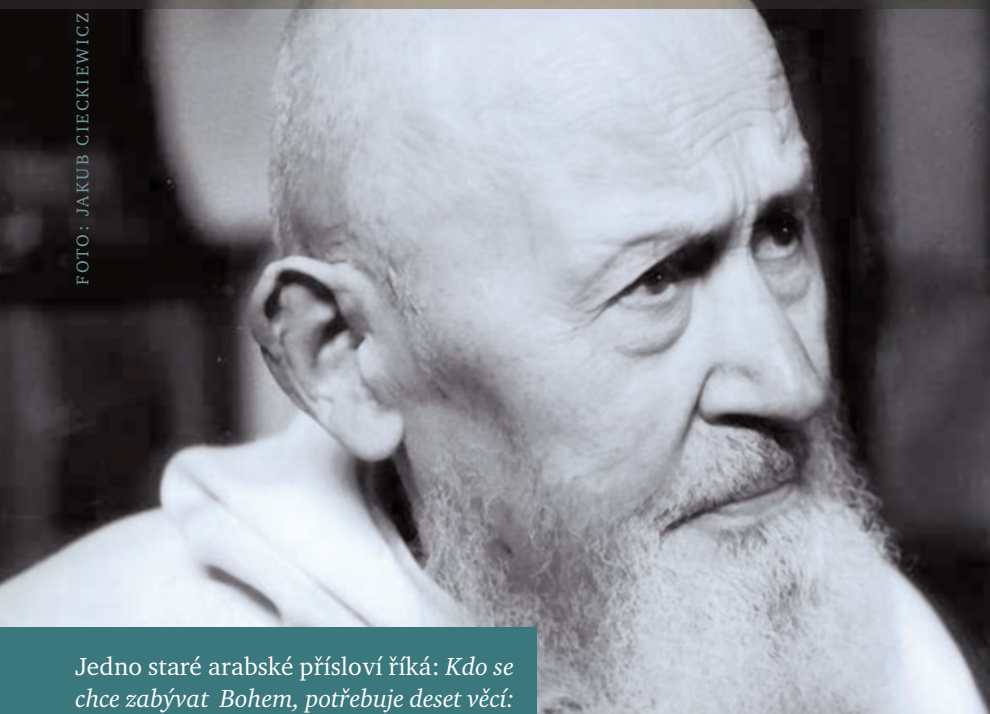
(Christoph kardinál Schönborn)

brožovaná, 112 s., 95 Kč

Knihy si můžete objednat na adrese:

Karmelitánské nakladatelství s.r.o., Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01,
tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: zasilkly@kna.cz, www.ikarmel.cz

Jedno staré arabské přísloví říká: *Kdo se chce zabývat Bohem, potřebuje deset věcí: devětkrát mlčení a jednu samotu.* Mlčení a samota – dvě činnosti, kterým se lidé vyhýbají, protože si zvykli na všudypřítomný hluk na ulici, v samoobsluze, doma i ve svém nitru. Ticha se přímo bojí, a proto mluví většinou o zbytečnostech, a tak to jde pořád dokola. Jenom ne ticho, které by nutilo k zamyšlení o smyslu života, práce a starostí a o hlubších pravdách, které svědčí o kráse a účelnosti všeho stvoření.

Kniha Moudrosti (18,14n) připomíná: *Když totiž všude zavládlo hluboké mlčení a noc ve svém běhu byla v půli cesty, tvé všemohoucí slovo se náhle sneslo jako nelítný bojovník z královského trůnu na nebesích doprostřed země odsouzené k záhubě. Do tvůrčího ticha vložil Tvůrce své slovo, aby vneslo do chaosu a nevěry božský řád odpuštění a pravdy.*

Když jdeme tiše přírodou, vnímáme její krásy očima i srdcem a ona nám zjevuje své bohatství. Naopak se uzavře před tím, kdo stále mluví, navenek i v myšlenkách, ochuzuje sebe i druhé a šíří neklid, a navíc neuslyší tichý Boží hlas. Mlčet neznamená být němý a ignorovat všechno, co se kolem nás děje. Právě mlčení je protějškem pravého mluvení. Stejně jako vdechujeme, abychom žili, a vydechujeme, obojí – ztišení i řeč – náleží k dennímu životu. Když mluvíme s druhými, vstupujeme s nimi do určitého společenství a už tím je považujeme za své bližní. Slovo řečené v pravý čas nám pomáhá v životní orientaci a osvobozuje nás ze sevření osamocení. Ale musí to být **pravé slovo** a být v živém vztahu k mlčení. Z toho vyplývá, že jen ten, kdo se dovede ztišit, dovede opravdu mluvit.

Albino Luciani, pozdější papež Jan Pavel I., pozoroval jednou na milánském ná-

NASLOU- CHAJÍCÍ MLČENÍ

draží nosiče zavazadel, který usnul opřen o náklad svého vozíku. Kolem jezdily vlaky, skřípaly brzdy, a přesto ho hluk mnoha cestujících a hlášení odjezdů a příjezdů vůbec nerušily. On spal dál, jako by chtěl říci: „Dělejte, co chcete, já potřebuji klid.“ Luciani se přiznal, že tento muž byl pro něho napomenutím: *Uprostřed hluku a štvání světa zůstaň, kým jsi. Nenech se přetvořit v pouhý nástroj, nestaň se otrokem cizích názorů a módy. K prospěchu duše si vytvoř trochu ticha. Hluk nepřináší nic dobrého, dobro nedělá přece žádný hluk.* Na onom nosiči ho zřejmě fascinovala schopnost zůstat klidný uprostřed obecného chaosu.

V deníku spisovatele Dostojevského čteme: *Jenom klid je zdrojem každé velké síly... Ale jemu se u nás nevěnuje vůbec žádná pozornost. V hlavách lidí nevládne žádný klid, a to ve všech vrstvách společnosti, a proto nejsou*

pevná ani naše přesvědčení, ani názory, naše nervy ani požadavky. Nedostatek vnitřního ticha nutně negativně ovlivňuje veškeré dění a vnáší do něho nejistotu, nerovnováhu a zmatek. Legendární rabín Moše Löb to vyjádřil lapidárně: Člověk, kterému každý den nepatří jedna hodina, není člověkem.

Klid je mlčenlivým základem, ze kterého vychází bytí, a je také nehučným cílem, v němž se všechno pravdivé naplňuje. Chvilky ticha umožní lépe porozumět životu i řeči všech věcí: kameni na kraji cesty, květině na poli, mrakům na obloze – to vše k nám mluví. Pro duchovní praxi je meditativní ztišení nad Písmem, při liturgii a modlitbě, při zpytování svědomí přímou nezbytností. Neboť nemáme být mnohmluvní jako pohané, ale naopak máme vnímat Boží tichost, jeho přítomnou milosrdnou lásku a mít otevřený duchovní zrak a sluch pro tajemství, které k nám přichází od Otce světél. Jde o **naslouchající mlčení**. Staří otcové pouště nám předali svou zkušenost, která nám může pomoci, když doporučují: *Prchej, mlč, buď zticha!*

Prchej: To je první krok, který nás vede na osamělé místo, kde zmlknou naše starosti i vzpomínky a my se zklidníme. Zjistíme, co je důležité a co by nás naopak jen zdržovalo. Stáváme se samostatnými, nic zvenku nás neovlivňuje. Začínáme žít pomaleji, ale o to intenzivněji. I když se nemůžeme vzdalit od hlasitého světa, naše nitro je klidné.

MLČ: Přestaň mluvit sám se sebou, dohadovat se, co a jak bylo nebo mělo být, vyčítat něco sobě i druhým. Mlčíme-li, vnitřní podněty se zklidní a nepronásledují nás a všechno získává novou, vyšší kvalitu. Alexander Solženicyn napsal: *Teprve když tekoucí voda spočine v ploché zátoce nebo v klidném, malém jezírku, kde se nepohne ani vlnka – teprve tehdy vidíme v zrcadlícím se jasu každý lístek blízkého stromu, každý mráček na obloze a plnou modrou hloubku nebe.*

Ztiš se v hloubce svého bytí, abys byl scho-
pen říci: *Pane, ne jak já chci, ale jak chceš ty!*
(Mt 26,39) Tím se dobrovolně, ale s velkou
důvěrou vydáme do Boží vůle, která pro nás
přece chce jen dobré. Cítíme se pak být doslo-
va vtaženi do tajemství přítomného Boha
a v něm najdeme bezpodmínečný klid
a důvěryplné spočinutí. Teprve když se takto
v hlubokém, soustředěném mlčení setkáme
s Bohem, zakusíme plnost jeho lásky a jsme
schopni unést svůj vlastní kříž. Poznání apoš-
tola Pavla, jak o něm čteme v jeho listech, vze-
šlo z hlubokého mlčení jeho vnějších smyslů
a v plném přijetí toho, co od něho požaduje
sám Pán: *Co oko nevidělo, co ucho neslyšelo
a nač člověk nikdy ani nepomyslel, co všechno
Bůh připravil těm, kdo ho milují.* (1 Kor 2,9)

**Panna Maria je příkladem chápavého
mlčení**, které vyplnilo celý její život. Ve své
mateřské blízkosti vnímala SLOVO, které se
stalo tělem a přebývalo nejen v její blízkos-
ti, ale i na pastýřské pouti po judských plá-
ních a Galileji až po Golgotu. Její život pře-
chází od jednoho mlčení k druhému: od
tichého vyzvání až po hlubokou bolest Mat-
ky a obdarování Duchem Svatým v jeruza-
lémském večeradle. Kdo byl Ježíši blíže než
Maria, jeho Matka? Kdo by byl víc povolán
vydávat o něm bezprostřední svědectví než
právě ona? Maria ale mlčí, a přesto je její
mlčení výmluvnější než množství slov.
K Dítěti přicházejí králové a celý Betlém je
plný řeči o zrození nového krále, Simeon
prorokuje v chrámě a prorokyně Anna
a všichni, kdo očekávají spásu pro Izraele,
chválí Hospodina, a Maria mlčí. Jak čteme
u Lukáše, *Maria to všechno uchovávala ve
svém srdci.* (2,19.51) **Tato Matka církve
nám názorně ukazuje, v čem spočívá
plnost života, jak se nasazovat pro Boží
věc a žít pro naději, která není z tohoto
světa.** Neboť jsme každý svým dílem povo-
láni k aktivní spolupráci na budování Boží-

ho království uprostřed nepřízně doby
a obecného nepochopení až po nepřátelství
farizeů a velerad všeho druhu.

Moderní svěťice Faustyna Kowalská,
která vnesla do církve nejen povědomí, ale
přímo svou osobní zkušenost s velikostí
a krásou Božího milosrdenství, ve svém
Deníčku píše: *Bůh se neuděluje upovídané
duši, která jak ten trubec v úlu mnoho bzučí,
avšak med nevyvrábí. Upovídaná duše je ve
vlastním nitru prázdná. Nemá ani solidní
ctnosti, ani důvěrný styk s Bohem. Nemůže
být řeči o hlubším životě, o sladkém pokoji
a vnitřním tichu, ve kterém sídlí Bůh. Duše,
která nepoznala sladkost vnitřního ticha, je
neklidným duchem a ruší to ticho ostatním.*

Když si slova sestry Faustyny vztáhneme
na dnešní situaci uvnitř církve, o světě
mimo ni ani nemluvě, snadno pochopíme,
proč papež Benedikt hovoří o nutnosti zno-
vu, důkladněji a hlouběji prožívat darova-
nou víru, studovat Katechismus katolické
církve a závěry Druhého vatikánského kon-
cilu. Při vyhlášení Roku víry řekl: *Co zna-
menal život a svět bez Boha, je možné poznat
z některých tragických stránek dějin i sou-
časnosti. Rozšířila se prázdnota. Vycházíme-
li ze zkušenosti této pouště, můžeme nově
objevit radost z víry a její životní význam pro
každého z nás. Na poušti se objevuje hodno-
ta toho, co je pro život podstatné.* K slovům
Kristova náměstka dodejme, že právě na
poušti panuje naprosté mlčení, všechny
rušivé hlasy a zvuky pomínou, aby uděla-
ly místo plodnému uvažování o Pánových
slozech, o příkladu jeho Matky Marie,
o odkazu apoštolky Božího milosrdenství
sv. Faustyny, o zkušenosti apoštola Pavla
a mnoha jiných. **Pak v nás bude Kristova
nauka působit ve své plné síle a požada-
vek nové evangelizace dojde naplnění.**
(Kol 3,16).

P. Miloslav Fiala OPraem. ■

O PROJEKTU
„NIKODÉMOVY NOCI“,
KTERÝ VZNIKL U KOSTELA
BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

POTŘEBUJEME JÍT ZA KRISTEM

Od září 2012 se v kostele Božího milosrdenství a sv. sest-
ry Faustyny ve Slavkovicích u Nového Města na Mora-
vě začala konat „Nikodémova noc“. Je to adorace Pána
Ježíše v Nejsvětější svátosti, která probíhá v tichu a ve
tmě, za přítomnosti kněze. Název „Nikodémova noc“
navazuje na osobu Nikodéma, farizeje a člena židovské
rady, který přišel za Ježíšem v noci.

Věříme, že tento projekt vyrůstá nejen
z potřeby dnešního člověka, který hledá
ztišení od zvuků a obrazů každodenní-
ho života, spěchu a problémů, ale také,
a možná především, je pozváním od sa-
motného Pána, abychom se v Roku víry
k němu přiblížili. Bůh chce, abychom ho
hledali a nacházeli, a k tomu je někdy
třeba najít odvahu přijít za ním také
v „noci“ svých problémů, pochybností
a vlažností.

V současné době se „Nikodémovy no-
ci“ konají už na několika místech repub-
liky, připravuje se na to také Slovensko
a Polsko. Je to projekt, který se může
uskutečnit v každém katolickém koste-
le před Nejsvětější svátostí. Každá far-
nost si sama stanoví den, frekvenci
a dobu konání adorace během „Nikodé-
movy noci“.

Například v kostele Božího milosrden-
ství ve Slavkovicích u Nového Města na
Moravě se „Nikodémova noc“ koná každý
čtvrtý čtvrtek. Začíná mší svatou ve 20.00
hod. a potom pokračuje adorace do půl-
noci. V katedrále sv. Petra a Pavla v Brně
se „Nikodémova noc“ koná každý pátek
a adorace je od 20.00 do 22.00 hod.

Aktualizovaný seznam kostelů, ve kte-
rých se koná „Nikodémova noc“, a také
více informací o projektu najdete na
webových stránkách:

www.nikodemovanoc.cz

Zveme vás, abyste se, pokud je to jen
možné, zúčastnili „Nikodémovy noci“ ve
vašem okolí. Otevírá se tím pro nás všech-
ny omilostněný prostor, který nejen
v Roku víry může obnovovat naši víru.

Otcové pallotini

ROK VÍRY SE SVATÝM OTCEM

Od října 2012 může celá církev využívat dobrodiní omilostněného času Roku víry. Svatý otec po celý Rok víry přerušil cyklus o modlitbě, který měl během středečních audiencí, aby nás doprovázel v Roku víry svým rozjímáním. Plné znění papežských promluv během středečních audiencí najdete na stránkách české sekce vatikánského rozhlasu (www.radiovaticana.cz), v rubrice: Svatý otec / Generální audience. V „Apoštolu“ vám chceme po celý Rok víry nabízet alespoň pár myšlenek Svatého otce.

■ „Je nám zapotřebí nejenom materiálního chleba, potřebujeme lásku, smysl a naději, bezpečný základ, pevný terén, který nám pomůže žít opravdu smysluplně i v krizi, v temnotě, v obtížích a každodenních problémech. Právě to nám dává víra. Je to důvěryplné svěření se nějakému «Ty», kterým je Bůh, jenž mi dává odlišnou, ale neméně pevnou jistotu než je ta, kterou mi poskytuje přesný výpočet či věda. Víra není jednoduchým intelektuálním souhlasem člověka s jednotlivými pravdami o Bohu; je to úkon, kterým se svobodně svěříme Bohu, jenž je Otcem a má mne rád; je přilnutí k onomu «Ty», které mi dává naději a důvěru.“ (24. 10. 2012)

■ „Můžeme věřit v Boha, protože se k nám přibližuje a dotýká se nás, protože Duch Svatý – dar Zmrtvýchvstalého – nás uschopňuje přijímat živého Boha.“ (24. 10. 2012)

■ „Myslím, že bychom ve svém každodenním životě, poznamenaném někdy dramatickými problémy a situacemi, měli častěji rozjímat o tom, že křesťansky věřit znamená s důvěrou se svěřit hlubokému smyslu, který nese mne i svět, onomu smyslu, který si nejsme schopni obstarat, nýbrž jediné přijmout jako dar, a který je základem, na kterém lze beze strachu žít.“ (24. 10. 2012)

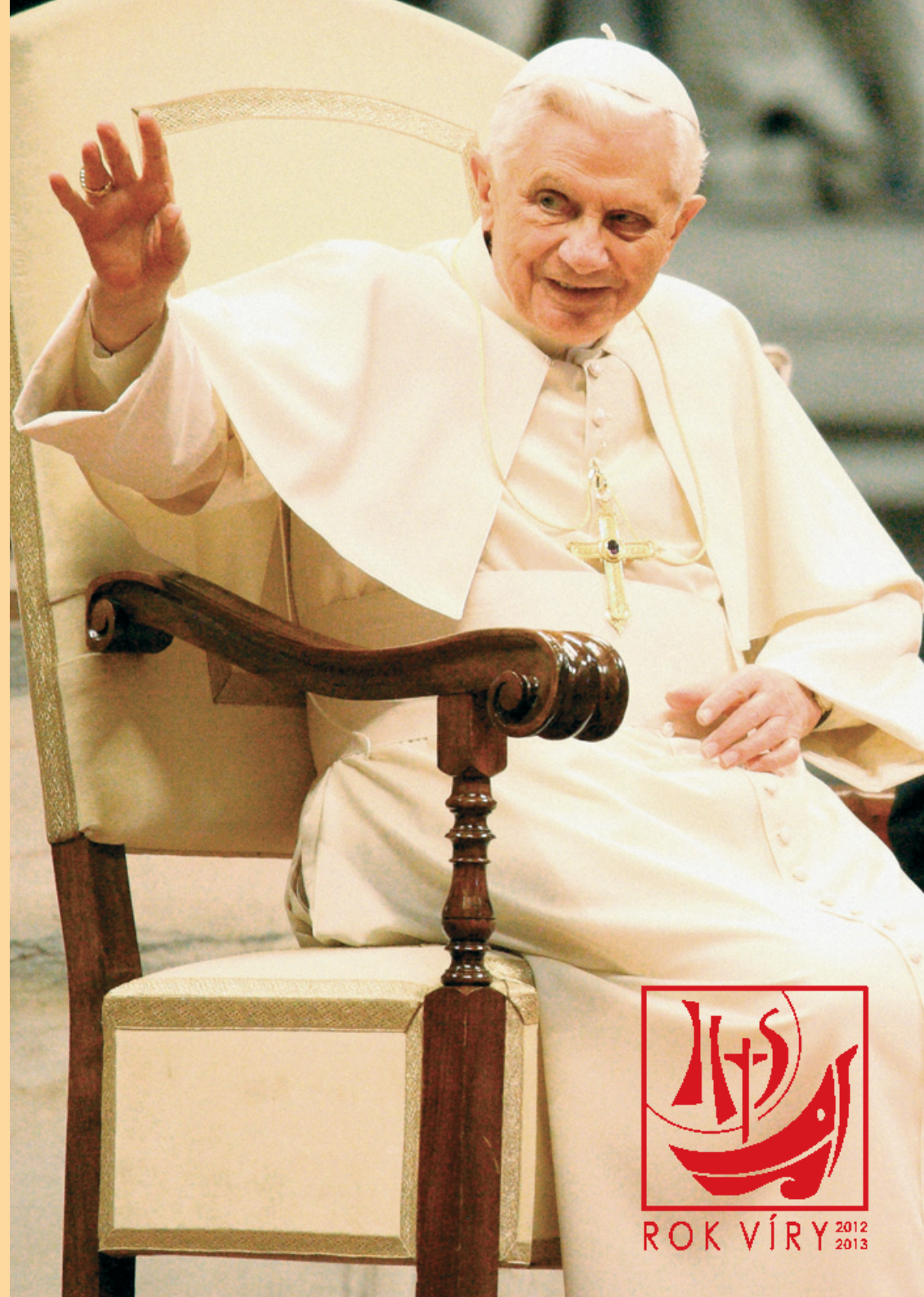
■ „Víra tvrdí, že právě lidství neexistuje jinak než na místech, ve skutecích, v dobách a formách, ve kterých je člověk oduševňován lás-

kou, která přichází od Boha, vyjadřuje se jako dar, projevuje se ve vztazích oplývajících láskou, soucitem, všímavostí a nezištnou službou vůči druhým. Kde je nadvláda, panovačnost, vykořisťování, komercializace druhého kvůli sobeckému zájmu, kde je arogance do sebe uzavřeného „já“, tam je člověk ochuzován, degradován a znetvořován. Křesťanská víra, která se projevuje láskou a je mocná v naději, neomezuje život, nýbrž zlidšťuje, ba dokonce jej činí plně lidským.“ (17. 10. 2012)

■ „V naší době se objevil fenomén, který je pro víru obzvláště nebezpečný. Je jím totiž forma ateizmu, který označujeme jako „praktický“ a ve kterém pravdy víry či náboženské obřady nejsou popírány, ale jsou jednoduše pokládány za irelevantní pro každodenní život, za odtržené od života a zbytečné. Často se pak věří v Boha povrchně a žije se „jako by Bůh neexistoval“ (etsi Deus non daretur). Tento způsob života je však nakonec ještě ničivější, protože vede ke lhostejnosti vůči víře i otázce po Bohu. Člověk oddělený od Boha je však ve skutečnosti redukován na jednu jedinou dimenzi, tu horizontální. A právě tento redukcionismus je jednou ze zásadních příčin totalitarismů, které měly v minulém století tragické následky, a také krize hodnot, kterou vidíme v nynější realitě.“ (14. 11. 2012)

■ „Víra je totiž setkání s Bohem, který mluví a jedná.“ (14. 11. 2012)

FOTO: P. WOJCIECH ZUBKOWICZ SAC

ROK VÍRY 2012
2013

**ROZHOVOR S MONS.
JOSEFEM VALERIÁNEM,
KNĚZEM, KTERÉHO
KOMUNISTÉ OZNAČILI
ZA „BABICKÉHO VRAHA“
A UVĚZNILI A KTERÝ
JE SVĚDKEM VÍRY
I PRO DNEŠNÍ DOBU.**

**„VE VĚZENÍ JSEM VĚŘIL, ŽE BŮH
JE TAM SE MNOU A POTŘEBUJE MĚ...“**

❖ Podle Sv. otce je víra důvěryplné svěření se Bohu. Co je ale důvěra? Nezdá se vám, otče, že dnešní svět neučí lidi důvěře, ale vede je k soběstačnosti a k tomu, aby spoléhali sami na sebe? Není dnešní krize víry ve své podstatě spíše krizí důvěry?

To určitě. Kde je slabá víra, slábne i láska, naděje a důvěra. Vše je vzájemně propojené.

❖ V konkrétním životě se důvěra projevuje vždy ve vztahu k Bohu a k člověku. Víra je přece především vztah. Zdá se, že dnes jak v rodinách, tak i v ostatních oblastech života jsou vztahy často povrchní, slabé a křehké... Jak tomu bylo v době vašeho mládí?

Ty vztahy v době mého mládí byly krásné. Žil jsem v Boskovicích, tam bylo gymnázium a můj tatínek pracoval v pokladně na dráze. Společně s celou třídou a profesorem jsme chodili do kostela. Tomáš Špidlík tam byl vedoucím ministrantů. Žili jsme ve velkém přátelství. Takový život byl krásný, i když náročný. Když jsem chtěl třeba slovník pro výuku němčiny a řekl jsem to tatínkovi, tak mi řekl, abych šel a vydělal si na něj. Tak jsme se sestrou vstávali ve čtyři ráno a šli na maliny. V šest hodin to sestra šla prodat do cukrárny, dostala dvě koruny za čtyři litry. Takto jsme byli vedeni a člověk si uměl vážit všeho jako daru Božího, se kterým se nesmí plýtvat.

❖ Víra něco stojí, ale také dává obrovskou sílu. Určitě jste se o tom přesvědčil, když jste byl za totality ve vězení. Jak se stalo, že jste byl zatčen?

V roce 1951 se uskutečnila „babická aféra“. V prvním ročníku semináře jsem se setkal s páterem Janem Bulou. On byl tehdy v pátém ročníku a měl nás prvňáky na starosti, vodil nás po Brně, abychom věděli, kde co je. Když jsem se později dostal do Jaroměřic jako kaplan u pana faráře Podveského (kterého potom komunisté zavřeli a dali mu šestnáct let), společně s panem farářem jsme chodili zpovídat do farnosti, kde byl farářem páter Bula. Jednou, když jsme tam byli, páter Bula řekl panu faráři, že u něho byl jeho spolužák, kapitán Malý, který měl americkou vojenskou uniformu, a že ho žádal, aby mu pomohl u někoho najít místo, kde by mohl tajně působit proti vládě komunistů. Řekl mu

P. Podveský

Primiční mše
Mons. J. Valeriána

také, že osvobodil arcibiskupa Berana, že ho poveze na západ a že by potřeboval, aby arcibiskupa nějaký kněz vyzpovídal. Obrátil se s tím na pátera Bulu, že on by mohl vyzpovídat arcibiskupa pro případ, že by ho někde na hranici zastřelili, aby byl připraven předstoupit před Boží soud. Páter Bula mi potom řekl: „Po tobě jdou komunisté, proto by bylo dobré, abys s nimi jel do zahraničí.“ Můj pan farář mi řekl, ať se rozhodnu sám. Tak jsem se rozloučil se všemi na faře a v noci jsem měl jít za páterem Bulou, abych jel s panem arcibiskupem do zahraničí. Když jsem vyšel ze svého pokoje, měl jsem na podlaze kytičku růží. A ty růže mě zastavily. Řekl jsem si: „Pán si přeje, abych tady zůstal. Nebudu riskovat svůj život, zůstanu tady a ponesu ten kříž, který Pán na mě dopustí.“ A nejel jsem. Když potom páter Bula chtěl vidět arcibiskupa Berana, tak ten kapitán Malý nechal pátera Bulu zavřít. S páterem Bulou jsem se ještě, i když ne osobně, setkal v kriminále ve Valdicích, kde jsem byl asi dva a půl roku. Byl jsem totiž na samotce, kde jsem měl takové

Farní sbor ve farnosti Jaroměřice n. Rokytnou, kde otec J. Valerián působil

malinké okénko, které nedoléhalo, takže když jsem ležel a padal snít, tak mi padal na hlavu. Skrze toto okénko jsem jednou slyšel hlas pátera Buly. Vězni totiž jednou za týden běhali po nádvoří věznice a právě když tam běhali, jeden ze spoluvězňů křičel: „Tak ty si myslíš, že jsi na kazatelně a že nám také můžeš kázat?“ A páter Bula mu na to odpovídal. To jsem si tehdy řekl: „Ejhle, oni mi při výslechu řekli, že páter Bula už byl popraven a že já budu čtrnáct dní po něm také viset, ono to tedy není pravda, on žije.“ Tak jsem jim už potom nevěřil. S páterem Bulou jsem se potom už nikdy nesetkal. Zrovna teď v minulém týdnu za mnou přijeli z televize natáčet o tom pořad. Zajímavé bylo, že v dokumentaci tykající se „babického aféry“, kterou mi přivezla televize, je uvedeno již před rokem 1994, že jsem mrtev. Oni mě ale našli, když zjistili, že to není pravda. A právě oni tvrdí, že ten kapitán Malý nebyl ve skutečnosti spolužák pátera Buly, ale nastrčený člověk, který se jenom za jeho spolužáka

vydával. P. Bula se s ním neviděl 35 let. Je tedy možné, že to nebyl skutečný spolužák, že se za něj jen vydával.

❖ Tyto hrozné události vás nezlomily, ale naopak utvrdily vaši víru...

To tedy ano. Proto často říkám, že děkuji Pánu Bohu a komunistům za poznanou surovost, že mne upevnili ve víře. Neustále jsem dostával důkazy, že se Bůh o mě stará. Třeba když jsem se dostal k internovaným kněžím do Želivu. Tam byli také Otčenášek, Šuránek, Tomášek. S nimi jsem pracoval, ale nesměl jsem s nimi ani s ostatními bydlet. V té době tam bylo zavěno přes 300 řeholníků, a přesto jsem tam byl sám, protože všichni ostatní měli zákaz se ke mně přibližovat. Uváděli mě tam totiž všude jako „babického vraha“. Také jsem tam strašně hladověl. Chodil jsem po jedné místnosti a z okna jsem viděl, jak teče Želivka, a silnici, po které svobodně chodili lidé. A když jsem se tak na ně díval, najednou slyším hlas. A ten hlas zněl z komína. Byl to

jeden salesián, Bedřich Dombek, který v Želivě dělal údržbáře. Říká mi: „Pane faráři, vypadáte moc špatně. Co potřebujete?“ Já jsem mu řekl: „Tak mi dejte trochu chleba a možná tam máte nějaké knížky...“ „Tak to já vám pošlu po provaze seshora v novinách něco k jídlu a něco ke čtení. Odvažte si to a schovejte.“ Tímto způsobem mě živil po celé měsíce. A nejen on, velice mi pomohl také páter Šuránek. To byl opravdu světec a má svou zásluhu na tom, že jsem si svůj život zachránil. Tam jsem zakusil Boží moc a také poznal celou špínu komunistického systému. Bez těchto zkušeností by to nikdo z nás nebyl schopen poznat, protože by se jinak do té špiny nedostal.

❖ Pro víru je důležitá modlitba. Jednou jste řekl, že jste člověk modlitby. Můžete prozradit nějakou konkrétní situaci, která vás o síle modlitby přesvědčila?

Sílu živé víry a modlitby jsem poznal ve vězení. Kdybych ji býval neměl, tak jsem to absolutně nemohl zvládnout. Já jsem byl silný tou modlitbou, protože přes to všechno, co jsem tam prožíval, cítil jsem takovou sílu naděje, že Bůh mě neopustí a že pokud mě tam poslal, tak je v tom asi nějaké poslání, a já ho nesmím zklamat. Proto jsem tam žil duchovním životem. Jednou jsem si v ústech rozemlel chleba a udělal takový malinký kří-

Se svým prvním autem

Otec Valerián ukazuje dokumentaci, podle které je mrtev

žek, velký tak dva centimetry, posvětil jsem si ho na růženec a na křížovou cestu. Modlil jsem se, když jsem chodil po cele – šest kroků tam a šest zpátky, tisíce kroků za den, protože jsem si neměl na co sednout. Pevně jsem věřil, že Bůh je tam se mnou a že potřebuje, abych tuto dobu přežil, aby ukázal, že je skutečně s námi. Byl tam jeden strážce, který mě děsně nenáviděl. Tento strážce u mě našel ten křížek a řekl mi: „Vy máte žrádla tolik, že můžete dělat i tohle?! Tak tři dny nedostanete žrát!“ A skutečně jsem tři dny dostával jenom chleba a vodu. Pěticentimetrový kousek chleba, ale ne z velkého pecne, ale z krajíce. A za ty tři dny jsem byl tak psychicky silný, že jsem si říkal, že bez té „břečky“, kterou mi dávali, jsem daleko silnější a pevnější. A tím se upevňovala moje víra.

Při holení to chodilo tak, že jeden holič mydlil a druhý holil, naproti stál právě tento strážce a hlídal, abych s nikým nemluvil. A že jsem byl zvyklý všechny zdravít, tak jsem nějak automaticky, aniž bych nad tím přemýšlel, řekl tomu strážci: „Pane veliteli, to jsem rád, že vás vidím.“ To bylo vnuknutí Boží. On mi na to hned řekl: „A proč?“ Tak jsem mu řekl: „Protože mi připomínáte mého tatínka, ten byl jako vy, takový vysoký, černý

Mons. J. Valerián

a byl přísný. „On se toho chytil, a když potom obešel všechny samotky, ve kterých jsme byli, vrátil se, otevřel dveře k mé cele a na prahu stál jeho talířek s fazolovou polévkou. Já jsem se postavil do pozoru, hlásím číslo, a on mi říká: „Nech to být! Chceš to sežrat?“ Podíval jsem se na tu polévku a řekl jsem: „Když dovolíte...“ A on povídá: „Sežer to a já si hned pro ten talíř přijdu!“ Já jsem si sednul na záchodový kbelík, protože nic jiného tam k sezení nebylo, držel jsem jeho talíř s jeho lžící a plakal jsem jako malé dítě. Slzy mi tekly do polévky a než jsem to snědl, říkal jsem: „Pane Bože, jak jsi ke mně dobrý! Že jsi mi na tom člověku, aniž bych si to uvědomil, ukázal svou lásku.“ Potom mi po několika měsících, co jsem byl ještě na samotce, občas dával na podlahu na toaletním papíru chleba, otevíral dveře a říkal: „Sežer to, ať to tady nikdo nenajde.“ Takhle on mluvil. A to byl také pro mě důkaz, jak Bůh svou mocí skrze mě toho člověka proměnil. Není to důkaz Boží dobroty a lásky? Tam jsem měl přece opravdu hlad. Když jsem dostal chléb, při

lámání se drobíl a drobký padaly na zem. Tak jsem nasliněným prstem sbíral drobečky na zemi. To byl pro mě hmatatelný důkaz, že modlitba funguje a že mě Pán slyší. Důkaz, který mě doslova krmil.

❖ **Co znamená být člověkem modlitby v dnešní době? Lidé často říkají, že nemají na modlitbu čas, že musí pracovat...**

Tak to je chyba! Ať promění také svou práci v modlitbu, ať děkují Bohu! Večer ať třeba řeknou: „Děkuji, Pane, za dnešní den. Děkuji, že jsi mě ochraňoval od všeho zlého. Odpusť, co jsem dnes udělal špatně. Dobrou noc.“ A máš modlitbu. Lidé se dnes těžko přimějí k tomu, aby četli v rodině Písmo svaté, jako jsme to měli my. Růženec jsme se modlili na kolenou s tatínkem. Od mala jsme k tomu byli vedeni a tím k důvěře, že mi Bůh může pomoci. Nevím, jak k tomu dnešní lidé přimět...

❖ **Otče, děkuji za rozhovor a nakonec prosím o pár slov povzbuzení pro čtenáře „Apoštola“, v kontextu Roku víry...**

Tak především, aby nikdy nepřestali důvěřovat! Protože dneska vidíme, že komunisté se dostávají k moci. To znamená, že nějaký diktátor by se mohl zase objevit, a lidé proto mají dneska strach, jak to bude vypadat. Ať se nebojí. Já jsem přežil, protože jsem se nebál. To byla síla víry, kterou mi Bůh dal. Člověk nesmí nikdy vyčítat: „Pane, proč?“ To „proč“ u mě neexistovalo. Já jsem věděl, že to Pán ode mě chce, a když to chce, tak mi k tomu také dá sílu. Tak to říkám proto, aby tu sílu měli také oni, když se začnou bát o svoje „já“, protože se bude třeba zasahovat i do jejich svědomí. Ať ve strachu neztrácejí důvěru až do poslední chvíle, protože Pán jim pomůže, ať je doba jakákoliv. Pomůže, zůstanou-li mu věrni!

P. Wojciech Zubkowicz SAC ■

POSLÁNÍ
A SPIRITUALITA
SV. FAUSTYNY

150. NAROZENINY KONGREGACE SESTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Na samém počátku stálo vnuknutí Ducha Svatého. Bez něho by se jistě mladá vdova, hraběnka Eva Potocká, nevydala na cestu úplného darování se Kristu a služby potřebným. Následovala Boží výzvu a s pomocí svého zpovědníka P. Goliana založila ve Varšavě tzv. Dům milosrdenství otevřený ženám a dívkám, které chtěly změnit svůj morálně nedůstojný způsob života. Kaple i celý dům byly posvěceny právě 1. listopadu

Teresie Rondeau

1862. Tomu předcházela osmiměsíční formační pobyt v podobném domě, který ve francouzském Laval vedla Tereza Rondeau. Zde také Eva přijala řeholní oděv a nové jméno Terezie. Nově vzniklý dům přitahoval další kandidátky připravené prokazovat milosrdenství. Zvětšoval se i počet těch, které přijaly nabídku otevřené náruče a pomoci v těžké životní situaci. Postupně se tedy zakládaly další domy – v Krakově (1868), Derdách a Valendově u Varšavy (1881 a 1896), Plocku, Čenstochové a na dalších místech. Krakovský neogotický klášterní komplex, tak jak ho známe dnes jako poutní místo, byl vybudován

Eva Potocká

teprve po smrti zakladatelky (6. 7. 1881). Díky dárci, knížeti Lubomirskému, mohly sestry zakoupit pozemek ve vesničce Laguevniky, postavit Dům milosrdenství a spolu s děvčaty se roku 1891 nastěhovat. Matka Tereza Potocká viděla v každém děvčeti obraz Božího dítěte, každé přijímala s láskou a prokazovala mu milosrdenství. K tomuto postoji vychovávala rovněž sestry, které se k ní připojovaly. Říkala jim: „Moje drahá, jestliže se chceš stát členkou této řeholní rodiny, pak musíš milovat ubohé duše. Nesmíš se jich bát ani si je osklivit.“ Do této kongregace povolal Bůh sestru Faustynu Kowalskou (1905–38), skrze kterou předal prorocké poselství o své milosrdné lásce ke každému člověku a vyzval ji k hlásání této pravdy. Dal jí nové prostředky k uctívání a vyprošování Božího milosrdenství světu. Především v poválečném období

Sestra Salezja Susłowska se staršími odchovankami – Łagiewniki

a během komunistické éry, kdy nebylo možné věnovat se výchovné práci dosavadním způsobem, se sestry soustředily na nový úkol vedený šlépějemi svaté Faustyny. Nyní jsme svědky doby, která vyžaduje jednu i druhou formu naplňování díla milosrdenství.

Dnes má kongregace 20 domů v Polsku a dalších 12 v zemích třech kontinentů. V České republice působí sestry od roku

1994, nyní ve Dvoře Králové n. Labem. Snaží se naplňovat své původní poslání tím, že tajemství Božího milosrdenství předávají těm nejbližším – dětem a mládeži ve farnostech, účastníkům příležitostných i pravidelných formačních setkání, vedením duchovních obnov a přednášek v jiných farnostech a při různých akcích, pomáhají sociálně vyloučeným skupinám dětí a mládeže, zapojují se do

V současné době mají sestry své působiště ve Dvoře Králové nad Labem

činnosti Charity, modlí se na úmysly těch, kteří jim svěřují své radostné i těžké okamžiky života.

Hlavní oslavy jubilea probíhaly v generálním domě kongregace ve Varšavě. Slavnostní mši svaté 1. listopadu 2012 předsedal kardinál Nycz. Po homilii posvětil pamětní desku ve zdi kostela, která představuje vzpomínku na zakladatelku chrámu i přilehlého kláštera. Událost založení kongregace a její poslání ztvárnily mladé sestry spolu s děvčaty v dramatickém představení navazujícím na bohoslužbu. Odpoledne otevřel apoštolský nuncius abp. Celestino Migliore v suterénu řeholního domu příležitostnou výstavu věnovanou zakladatelkám, spiritualitě a apoštolátu kongregace v perspektivě uplynulých 150 let. Program slavnosti završila návštěva hřbitova, kde je pochována matka Potocká a téměř 90 jejích následovnic.

Ve Dvoře Králové n. L. byla centrem oslav 31. října 2012 bohoslužba pod vedením bp. Josefa Kajnka. I zde bylo možné seznámit se na výstavních tabulích s historií kongregace i s jejím osmnáctiletým působením v Česku. Právě biskup Josef provází sestry svou péčí po celou tuto dobu. Jubilejní téma se promítalo do dalších programů vedených sestrami a bude tomu tak i při formačních setkáních laických spolupracovníků v nastávajícím roce.

Oslava jubilea je pro nás důležitým mezníkem na cestě řeholního života. Pomáhá nám jasněji rozeznat vytyčenou cestu, upozorňuje na scestí a hlavně dává jistotu v tom, že tady ta cesta vůbec je – tak jako kamenné kvádry lemující běžnou silnici. Jestliže po té naší řádové cestě kráčí sestry už 150 let, můžeme nepochybně říci, že za věcí stojí Bůh a jeho vůle. Cesta má tedy dobré základy, je otestovaná a směřuje k dobrému cíli. Za to patří Bohu naše velké díky.

Zprac. sestry KMBM ■

K O R U N K A

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu... nejprve se pomodlíš jednou **Otčenáš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha**, potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat tato slova:

Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa; na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova: **Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu.**

Na závěr se pomodlíš třikrát: **Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem.**“

(Den. 476)

KONGREGACE SESTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ, v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme svědectvím života v duchu důvěry v Boha a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání poselství milosrdenství, formace apoštolů Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT ul. Siostry Faustyny 3
30-420 Kraków, Polsko

KOMUNITA V ČESKÉ REPUBLICE

■ Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/Labem

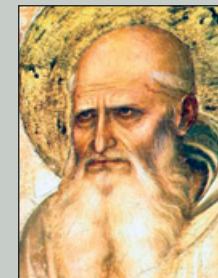
NA APOŠTOLSKÝCH CESTÁCH

110 DNÍ V DEŠTI BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Přesně 10. července 1839 stanul sv. Vincenc Pallotti u vrat kláštera kamaldulů. Mnich v bílém hábitu ho pozval dovnitř. Cesta z Říma uplynula rychle. Pallottimu bylo tehdy 44 let. Potom o svém pobytu v Camaldoli Pallotti napíše, že to pro něj byla doba největšího utrpení, ale zároveň čas, kdy na něj splynul déšť Božího milosrdenství.

Kláster v Camaldoli založil v roce 1012 svatý Romuald, který je považován za zakladatele řádu kamaldulů. Na tomto místě, u Frascati nedaleko Říma, měl na pohorí s bukovými lesy pozemek pan Maldoli z Arezza. Legenda vypráví, že pan Maldoli viděl před tím, než se setkal se svatým Romualdem, ve snu na svém pozemku vysoký žebřík, po kterém do nebe vystupovali bíle oblečení lidé. Pod vlivem snu nabídl pan Maldoli pozemek sv. Romualdovi a jeho druhům, kteří na tomto místě postavili malý kostelík a chaty pro mnichy. Od italských slov „Campo di Maldoli“ (pole Maldoliho) vznikl název kláštera „Camaldoli“ a od názvu kláštera název řádu kamaldulů.

ORA ET LABORA

„Modli se a pracuj“ – pravidlo sv. Benedikta je také základem života kamaldulů, protože řád kamaldulů patří k rodině benediktinských řádů (podobně jako cisterciáci a trapisté). Kamalduli patří k nejprísérnějším řádům v katolické církvi. Mlčení, samota, neudržování kontaktů se světem – toto vše má pomoci ke sjednocení se s Bohem už tady na zemi. Ve shodě s pravidlem sv. Benedikta je den v klášteře naplněn prací a modlitbou. Ve všech klášteřích kamaldulů se zachovává podobný řád: ve 3.30 se rozeznívá kostelní zvon jako budíček. Ve 4.00 zvoní zvon podruhé a zve mnichy do kostela ke společné modlitbě. Po modlitbě jdou všichni do své cely na duchovní čtení. V 5.45 zvoní zvon potřetí, mniši se scházejí ke společné modlitbě ranních chval a potom je mše svatá. Po mši svaté se všichni modlí dal-

ší hodinu breviář. V 7.00 hod. je snídane a potom volno. Od 8.00 do 11.30 mniši v tichu a v soustředění pracují. V 11.45 svolává zvon všechny k další modlitbě. Ve 12.00 hod. je Anděl Páně a potom je do 14.00 hod. volno. Během této doby mniši obědvají. Ve 14.00 hod. zvoní zvon popáté a zve mnichy k modlitbě do kostela. V 16.30 hod. je modlitba růžence, v 17.00 hod. večere a po ní duchovní čtení v cele nebo v kostele. V 18.30 hod. se mniši naposledy scházejí k denní modlitbě. Nejdříve se modlí nešpory, potom litanie k Panně Marii, Anděl Páně a duchovní čtení. Poslední modlitbou je kompletář, modlitba za zemřelé a růženec. Po všech těchto modlitbách se v mlčení všichni rozchází do svých cel k osobní modlitbě a přípravě ke spánku. Ve světě existuje několik desítek kamaldulů v několika klášteřích v Itálii, Kolumbii, Venezuele, Španělsku, Spojených státech a v Polsku.

UNIE KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

V tichu klášterních zdí Pallotti pobýval skoro čtyři měsíce. Proč tam jel? Na první pohled se může zdát, že cílem byl odpočinek a zlepšení zdravotního stavu, a je to určitě také pravda. Léta 1837–1839 byla náročná nejen pro Pallottiho. V roce 1837 byla v Římě epidemie cholery. Během dvou měsíců zemřelo skoro 5,5 tisíce osob, včetně Pallottiho otce a několika jeho spolupracovníků a přátel. Protože se Pallotti nešetřil a pomáhal nemocným, bylo také jeho zdraví poznamenáno únavou. Znepokojující bylo zvláště krvácení při kašli.

Zdraví ale nebylo jediným důvodem. V rozhovoru s kamaldulem položil nedávno novinář otázku, proč by se měl někdo nechat zavřít do kláštera. Mnich odpověděl, že je to důsledek něčeho, čemu říkáme povolání. A povolání je Boží výzvu a Božím

FOTO: GIANFRANCO BRACCI

nápadem pro život. Je to Boží, nikoliv lidský projekt života. Precizování Boží vůle a odpovědi na to, k čemu Bůh Pallottiho povolal a co po něm žádá, se stalo náplní jeho pobytu v Camaldoli.

Je třeba poznamenat, že Pallotti přijel do kláštera už s prvotním impulsem v srdci. Tento impuls obdržel během díkůvzdání po mši svaté dne 9. ledna 1835. V jedné chvíli Pallotti pochopil, co po něm Bůh žádá, a vyjádřil to také ve svém duchovním deníku: „Bože můj, Milosrdenství moje, Ty ve svém nekonečném milosrdenství dovoluješ, abych uváděl do života, zakládal, šířil, zdokonaloval a utvrzoval **zbožnou Unii všeobecného apoštolátu**, která má za cíl šířit víru mezi pohany a katolíky, **druhý apoštolát**, který má oživovat a rozmnožovat víru mezi katolíky, a **instituci všeobecné lásky**, která má za cíl uskutečňovat veškerá díla milosrdenství týkající se těla a duše, aby svět poznal Tebe, nekonečnou lásku.“ Od začátku Pallotti vnímá dílo všeobecné-

ho apoštolátu jako dar a zázrak nekonečného Božího milosrdenství.

Po čtyřech letech od této události Pallotti napsal: „10. července 1839 jsem jel do kláštera kamaldulů u Frascati s nadějí, že Bůh mi ve své laskavosti udělí na tomto svatém místě milosti potřebné k tomu, abych popsal vše, co se týká Unie katolického apoštolátu.

Boží prozřetelnost mu v tom pomáhala. V této době byl papežem Řehoř XVI. (1765–1846), který pocházel z řádu kamaldulů. Byl zvolen papežem v roce 1831 tak překvapivě, že v době zvolení neměl ani biskupské svěcení. Pallotti se s ním často setkával. Před zvolením papežem byl Řehoř XVI. prefektem kongregace pro šíření víry, ve které Pallotti pracoval jako zpovědník a spirituál. Jelikož Svatý otec často navštěvoval své spolubratry v Camaldoli, byla také příležitost k setkání Pallottiho s papežem.

Už tři dny po příjezdu se v dopisech Pallottiho objevuje prosba, která se bude opakovat jako refrén, aby na něj splynul déšť Božího

FOTO: JAKUB CIECKIEWICZ

FOTO: JAKUB CIECKIEWICZ

milosrdenství a veškerého Božího smilování. Slovo „diluvio“, které Pallotti používá, znamená velice mohutný déšť, až potopu.

Pobyt v Camaldoli byl požehnaný. Během necelých čtyř měsíců napsal Pallotti skoro 900 stran týkajících se díla všeobecného apoštolátu a získal odvahu k realizaci díla, které mu Bůh zjevil v roce 1835. Zároveň Pallotti upřesňuje, že cílem díla je jedno společenství lidí, které bude oživovat víru a roznécovat lásku, aby byl jeden ovčinec a jeden Pastýř. Do té doby inicioval Pallotti již několik pastoračních děl, zkušenost v Camaldoli umožnila spojit je v jedno apoštolátské dílo, které získalo písemnou podobu. Pallotti viděl totiž velikou potřebu a nezbytnost spolupráce v díle apoštolátu a koordinace pastoračních projektů.

Po nějaké době od svého pobytu v Camaldoli opravoval Pallotti texty, které tam napsal. V kontextu Roku víry, který prožíváme, je zajímavé, že během těchto oprav Pallotti zdůrazňoval potřebu zaměřit formulace „šířit víru“ nebo „propagovat víru“

obsažené v dokumentech za slova „znovu oživovat víru“ (ravvivare la fede). Určitě je v tom vánek Ducha Svatého a jakési „cítění“ pastorační potřeby a směru, kterým se bude třeba vydat. Dnes, v kontextu krize víry, vidíme, jak prorocká a precizní byla vize svatého Vincence a jak aktuální jsou jeho výzvy k ožívování víry.

REKLUZ

Duch kláštera Camaldoli sehrál nepochybně velkou roli v životě sv. Vincence Pallottiho a v precizování cíle a náplně Unie katolického apoštolátu. Ale i to, co se odehrálo v cele sv. Vincence v Camaldoli, vnímali kamalduli jako požehnané. Proto dodnes zachovali pokoj tak, jak vypadal v době, kdy v něm bydlel sv. Vincenc, a na dveře umístili cedulku, která připomíná jeho pobyt.

Možná, že specifikum tohoto místa je jakýmsi vzkazem a náповědou pro Unii katolického apoštolátu a pro všechny, kteří se budou snažit o obnovu víry. Možná, že

Camaldoli je jakýmsi reálným, hmatatelným vzorem a směrem duchovního růstu a života. Pro mnohé nebo v mnoha směrech určitě nedosažitelným a třeba i nepochopitelným až exotickým způsobem duchovní cesty, který ale obsahuje vše důležité k oživení víry, co svět ztratil. Mlčení, samota, neudržování kontaktů se světem, které má pomoci ke sjednocení s Bohem už tady na zemi. Půst (od masa po celý život), život přesycený modlitbou.

Existuje ještě jedna zajímavá skutečnost. V životě poustevníků a kamaldulů existuje slovo „rekluz“. Je to mnich nebo mniška, který se rozhodne neopouštět svou celu a nesetkává se s ostatními řeholníky, většinou kromě oslav Svatého týdne. Nejen kdysi, ale také v dnešní době může být rekluz zazděn ve své cele. Příkladem je matka Christina z Řecka, která většinu svého života žila zazděna poblíž města Drama a která zemřela v srpnu tohoto roku ve věku 87 let. V Polsku byl posledním rekluzem otec Piotr Rostworowski, který nejprve jako

benediktin obnovil život kamaldulů v Polsku, v Itálii a v Kolumbii a ke konci svého života se stal rekluzem. Je to určitě velice specifický způsob řeholního života, ale někdy se zdá, jako by se karikatura tohoto způsobu života začala objevovat ve světě. Mnozí lidé jsou ve svém prostředí a v rodinách jakoby „zazděni“ a „uzavřeni“ ve svém vlastním světě. Rozdíl je v tom, že rekluz to udělal proto, aby byl blíže k Bohu. Možná, že v tom se odráží také potřeba ožívování víry, aby bylo možné vytvářet Unii, a zároveň potřeba Unie katolického apoštolátu, aby bylo možné oživovat víru.

Zprac. P. Wojciech Zubkowicz SAC ■

Použito: P. Z. Hanas SAC,

Vize UKA – Camaldoli 1839

P. S. Stawicki SAC, Opuštěné dědictví

Další fotografie, informace a možnost přispět na potřeby kláštera kamaldulů v Krakově v Polsku můžete najít na stránkách fundaci: fundacijakameduli.pl

ŽIVOT JE ZKOUŠKA VÍRY

Člověk velice často hřeší nevěrností vůči tajemství vtělení, tajemství „Boha s námi“, a zůstává sám v nejdůležitějších okamžicích svého života, někdy nejtěžších.

Kdysi v době okupace mi dali k vyřešení takový problém: každý člen konspirační armády v Polsku dostával jed, který si měl vzít, kdyby ho chytili, aby neprozradil ostatní. Diskutovali o tom: smí se to? Někdo mi řekl: „Já se psychicky zlomím a vydám padesát ostatních. Je třeba odstranit člověka, který to může udělat. V tom případě jsem to já, protože nemohu zaručit, že vydržím mučení.“ Jenomže když se zamyslíme, uvědomíme si, jak je to strašné, aby se věřící člověk v poslední, rozhodující chvíli svého života rozhodoval tak, jako by Bůh nebyl. Toto není ve shodě s věrností. Po celý život věřil v Boha, v Jeho pomoc, a najednou by tato pomoc měla scházet právě v okamžiku nejvíce rozhodujícím a kritickým?

Život je zkouška víry. Pokud jsi křtem uzavřel smlouvu s Bohem a uvěřil jsi, že Pán Bůh se ve tvém životě osobně angažuje, tak z toho konečně vyvod' odpovídající závěry!

(Otec Piotr Rostworowski, kamaldula, rekluz)

„BUDETE MÝMI SVĚDKY...“

BOŽÍ SLUŽEBNÍK
ANTONÍN ŠURÁNEK
ZIMA VEDE K JARU
A KŘÍŽ VEDE K SPÁSE

„Když slyšíme: „Dobrý pastýř dává život za své ovce,“ musíme si vybavit P. Šuránka jako spirituála. On říkal bohoslovcům, že se máme v duchovní správě sedřít z kůže. Říkal: „Ne uštvat, ne uhnout, ale dát svůj život po kapkách.“ Tato slova arcibiskupa Jana Graubnera zazněla začátkem listopadu tohoto roku v Ostrožské Lhotě během mše svaté slavené u příležitosti třicátého výročí úmrtí Mons. Antonína Šuránka.

Mons. ThDr. Antonín Šuránek se narodil 29. května 1902 v Ostrožské Lhotě jako předposlední ze šesti sourozenců. V deseti letech mu zemřela matka. V roce 1922 začal studovat bohosloví na Cyrilometodějské teologické fakultě v Olomouci. Na kněze byl vysvěcen 5. července 1926.

Již po tříletém kaplanském působení ve Slatinicích u Olomouce byl v roce 1929 arcibiskupem povolán do kněžského semináře v Olomouci a ustanoven spirituálem. Nový úkol nebyl snadný, protože někteří seminaristé ho znali ještě jako bohoslovce. Když na počátku protektorátu vyhnalo gestapo bohoslovce ze semináře a poslalo je na nucené práce do Německa, byl s nimi

i s jejich rodiči v trvalém písemném styku. Pro zbytek bohoslovců, kteří ze zdravotních důvodů nebyli na práce nasazeni, zařídil náhradní vyučování a pokračoval ve výchovné práci. Od roku 1940 o prázdninách veřejně působil na Sv. Antonínku. Spolu s jedním ze svých bohoslovců zde žil poustevnickým způsobem života. Ve všední dny v podvečer sloužil pro mládež z nejbližšího okolí mše s promluvou.

V roce 1946 získal P. Šuránek doktorát teologie a v roce 1948 se stal odborným asistentem pastorální teologie na CM fakultě v Olomouci. Po zrušení fakulty odmítl přestoupit do nově státem zřízeného a kontrolovaného centrálního semináře v Praze, později přeloženého do Litoštěvic. Tímto odmítnutím jasně vyjádřil svůj postoj k tehdejšímu zásahům státu do života církve. Byl proto z Olomouce vykázan a poslán do Velkého Ořechova u Uherského Brodu, kde působil necelý

rok jako výpomocný kněz. Zde byl tajně hlídán a jeho dopisy byly cenzurovány.

Počátkem července 1951 byl v kroměřížské nemocnici hospitalizován se zápalou plic. Přestože jeho zdravotní stav byl vážný, Státní bezpečnost ho v nemocnici zatkla a převezla do internačního kláštera v Želivě,

„Hlavní překážkou katolíků je dnes nedostatek odvahy obětovat se pro vyšší, nadpřirozené zájmy.“

P. Antonín Šuránek

aniž mu byly sděleny důvody zatčení, uvěznění a nakonec i propuštění. P. Šuránek byl snad jediným vězněm z doby totality, který odmítl opustit vězení. Řekl: „Kdybych odešel, dal bych tím najevo, že souhlasím se všemi křivdami a nespravedlnostmi, které byly spáchány na církvi Boží a na kněžích, které jsem vychovával.“

P. Šuránek na farní zahradě svého posledního působení

Po vykazání z věznice v říjnu 1955 si mohl P. Šuránek najít práci, ale pouze manuální. Záměrně si zvolil těžkou práci ve vápence ve Štramberku. Odmítal veškeré jemu nabízené úlevy s odůvodněním: „Nechci mít život snadnější než tolik mých spolubratří, kteří trpí ve vězeních, dolech a jině.“

V září roku 1968 byl znovu povolán do funkce (tentokrát jen prozatímního) spirituála v obnoveném olomouckém semináři. Mohl se vrátit i na Sv. Antonínku. V roce 1970, na začátku normalizace, byl přinucen ukončit své veřejné působení na Sv. Antonínku a byl pověřen prozatímním duchov-

Arcibiskup Graubner u hrobu P. Šuránka při 30. výročí úmrtí. Foto L. Fojtková

ním správcem v Blatné. I zde působil tak intenzivně, že v roce 1975 mu byl opět odebrán státní souhlas.

Z Blatné se přestěhoval nejdříve do Uherského Hradiště a později pobýval na

Báseň, kterou P. Šuránek napsal v Želivu v roce 1952

...
Po blátivých cestách, po mazlavé hlíně,
obuv zabláčená, ruce stále v špíně
– mysl se však vzhůru zvedá,
ta se blátem země pošpinit nedá.

Nasušené chladem – listí rychle vadne,
rozzářá se v barvách a pak na zem spadne,
deštěm zalévané tlí a doumírá ...
teskno, tescno v duši, není-li tam víra!

Stromy ční až k nebi jako holé dlaně!
Sešli, Bože, svoje požehnání na ně!
Pokryj brzo sněhem větve osiřelé,
zahřej zkrchlé zrno, zahřej lidstvo celé!

Země letí smutná, slunci odevzdána
– jako velký hřbitov, všude samá rána ...
„Přijde ještě jaro? Budou květy ještě?“
Odpověď ti dají chladné kapky deště.

Lžete, chladné kapky, jistojistě lžete!
Probudí se země! Jaro zase vzkvete!
Smrt je bránou k žití, k nové, nové krásě!
Zima vede k jaru! A kříž vede k spáse.

farách v Liptani, Písařově a Ludgeřovicích. Na tomto svém posledním pobytu dostal – necelý rok před smrtí – povolení zpovídat. Tehdejší zdravotní stav mu stejně již nedovoloval kázat. Zemřel 3. listopadu 1982 a byl pochován v Ostrožské Lhotě. V roce 1996 byl zahájen diecézní proces blahorečení P. Antonína Šuránka. V současné době probíhá proces římský. V roce 2002 bylo při příležitosti oslav stého výročí jeho narození v Ostrožské Lhotě otevřeno Pastorační centrum P. Antonína Šuránka.

Na bývalého spirituála kněžského semináře v Olomouci pamatují nejen farníci, ale také kněží, kteří už několikátým rokem pořádají

*„Každý u sebe
nosíme klíče od
království nebeského
a někdy si ani otevřít
nechceme.“*

P. Antonín Šuránek

olomoucký arcibiskup Jan Graubner v knize Kněžské osobnosti (Matice cyrilometodějská, Olomouc 2010) a pokračuje: „Nezapomenutelným se pro mne stal okamžik jeho pohřbu, kdy jsem se nedokázal modlit za něho, ale z duše se draly prosby k němu.“ (red)

Více informací najdete na:

www.farnost-ostrozska-lhota.cz,

www.pastoracnicentrum.wz.cz

www.antoninek.cz

„APOŠTOL“ VYCHÁZÍ DÍKY VÁM!

Drazí přátelé, tímto číslem končíme šestý rok vydávání „Apoštola“, proto chceme Vám všem poděkovat za Vaši duchovní a materiální pomoc.

„Apoštola“ jsme začali vydávat v roce 2006 díky finanční pomoci našich spolubratrů, pallotiniů z Francie, kteří nám nabídli „peníze na start“. To, že se časopis ujal a po celou dobu nachází své čtenáře, pokládáme za důkaz působení Božího milosrdenství. V současné době tiskneme 9 tisíc kusů „Apoštola“, který posíláme po celé republice a také do zahraničí.

Vám všem, kteří pravidelně přispíváte, moc děkujeme! Vydávání „Apoštola“ je možné díky Vaším darům, protože časopis je financován pouze z příspěvků, které nám posíláte, a zcela na nich závisí.

Věříme, že díky Vaší přízni a štědrosti budeme i nadále schopni „Apoštola“ vydávat a šířit tak poselství o Božím milosrdenství. Veškeré finanční záležitosti svěřujeme milosrdnému Pánu.

Všem vyprošujeme hojnost Božích milostí! Otcové pallotini

Dary na vydávání „Apoštola“ můžete poslat:

- bankovním převodem na účet: 35 – 621 921 0237 / 0100
- poštovní poukázkou na adresu:

Společnost katolického apoštolátu, Jámý 71, 592 32 Jámý

Na požádání Vám můžeme poslat potvrzení o přijetí daru pro daňové účely.

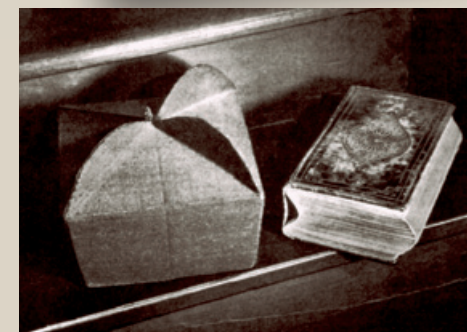
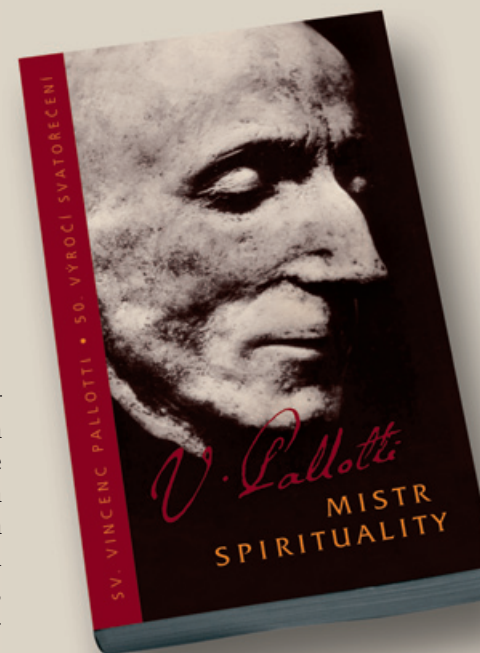
BOJ PROTI ZLU BY NEMĚL ČLOVĚK VÉST SÁM

Pro ty, kteří se chtějí více dozvědět o spiritualitě sv. Vincence Pallottiho, nabízíme knížku „V. Pallotti, mistr spirituality“. Níže vám přinášíme ukázkou z této knížky.

Svatý Vincenc Pallotti není jen mistrem pozitivních snah a cílů, které si člověk může stanovit. On doprovází také na cestě snah a činů, které jsou součástí boje. Už během svého mládí projevuje v této oblasti velkou zralost. „Z mé viny,“ píše dne 18. září 1842, „se rozšířilo království satana.“ „Kolik hříchů nebylo z mé viny zabráněno, a naopak – kolik se jich rozmnožilo!“ „Bojujme neustále, až do krve, proti tomu velikému zlu, kterým je hřích.“

Pallotti bojuje s hříchem v sobě, ale také v ostatních. Učí, jak vítězit nad zlem. Zjevuje anti lidskou a anti božskou povahu zla pro každého a snaží se také zlo pro sebe zošklivit. Ukazuje na zdroj veškerého zla, kterým je satan. Boj s hříchem a zlem je podle Pallottiho především boj se satanem. To on, satan, má totiž největší zájem zničit v člověku dobro. Pallotti zdůrazňuje, že čím více je dobro v člověku božské, tím více proti němu ďábel bojuje. „Církev musí být připravena k boji,“ píše kardinálům.

K prostředkům, které Pallotti zvláště doporučuje k boji proti zlu, patří: dobré zpytování svědomí, častá zpověď, zpověď generální, exorcismus, dobré duchovní vedení. Boj proti zlu by neměl člověk vést sám. Organizovanému boji proti dobru, který vede satan, by se mělo stavět organizované úsilí v boji se zlem.

V. PALLOTTI, MISTR SPIRITUALITY

105×165 mm, měkká vazba, lepená, 60 str. Cena není stanovena: dobrovolný příspěvek na účet Společnosti katolického apoštolátu:

35-6219210237/0100

Knížku si můžete objednat na adrese: Otcové pallotini, Jámý 71, 592 32 Jámý, tel.: 566 502 855

e-mail: info@pallotini.cz

Nabízíme vám sborník textů z prvního kongresu o Božím milosrdenství, který se konal ve Slavkovicích a v Novém Městě na Moravě v roce 2011 pod heslem:

TEĎ JE ČAS MILOSRDENSTVÍ

V knížce najdete na více než 100 stránkách texty přednášek a fotografie z kongresu, podněty k zamyšlení nad Božím milosrdenstvím. (Formát 130x200, 48 stran.)

„**VIA LUCIS**“ ROZJÍMÁNÍ K POBOŽNOSTI CESTY SVĚTLA
Autoři: biskup Jan Baxant, biskup Vojtěch Cikrle, biskup Ladislav Hučko, biskup František Lobkowicz, Angelo Scarano a Marie Svatošová. Cesta světla (Via Lucis) je velikonoční pobožnost, která získává v církvi na popularitě a která je inspirována křížovou cestou – Via Crucis. Spočívá v rozjímání čtrnácti zastavení – setkání zmrtvýchvstalého Ježíše s jeho učedníky. (Formát 105 x 165, brož., 58 str., 2011)

Cena brožur není stanovena, dobrovolný dar můžete posílat na účet:

35-6219210237/0100

Objednávejte na adrese: **Otcové pallotini, Jámý 71, 592 32 Jámý**

na telefonním čísle: **566 502 850, 566 502 855**

e-mailem: **info@slavkovice.cz**

DENÍČEK

Faustyna Kowalská

Deník s. Faustyny, kam během posledních čtyř let svého života zapisovala na žádost Pána Ježíše „setkání“ vlastní duše s Bohem. (Váz., 671 str., 399 Kč)

FAUSTYNA NEOBYČEJNĚ OBYČEJNÁ

Jolanta Sasiadeková

Sestra Faustyna Kowalská byla ženou, která se cítila skutečně šťastná. Mnozí lidé z jejího okolí jí pohrdali kvůli nedostatku vzdělání, ona však děkovala Ježíši za to, že si ji vyvolil pro tak velké poslání, jakým je šíření úcty k Božímu milosrdenství. Její silou a štěstím byla láska, po níž každý člověk tolik touží.

Jolanta Sasiadeková napsala psychologicky propracovaný příběh, který přináší nečekané zvraty a mnohá překvapení. Střídáním textů ze života svěřence s příběhem dnešních vysokoškoláček Evelíny a Katky poukazuje na význam hodnot, jakými jsou rodina a milosrdná Boží láska. (Váz., 175 str., 219 Kč)

Tyto knihy si můžete objednat na adrese:

Karmelitánské nakladatelství s. r. o., Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01,

tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: **zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz**

POSLALI JSTE DAR PŘEVODEM Z ÚČTU A „APOŠTOL“ NEPŘÍŠEL NA VAŠÍ ADRESU?

Vážení čtenáři, jelikož došlo k nedorozumění s bankou a my nejsme od ní schopni získat adresy těch, kteří na vydávání Apoštola přispějí převodem z účtu, prosíme vás, sdělte nám vaši adresu a číslo účtu, ze kterého jste dar zaslali. Bez toho nejsme schopni zajistit pravidelné zasílání časopisu na vaši adresu. Děkujeme za pochopení.

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok.

Konkrétní cena není určena.

Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

**Společnost katolického apoštolátu
Jámý 71, 592 32 Jámý**

Číslo účtu: **35 – 6219210237/0100**

Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 566 502 850, 774 521 531

fax: 566 502 851,

e-mail: **objednavky@apostol.cz**

Objednací formulář na www.apostol.cz!

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU OTCOVÉ PALLOTINI

Jsme společenstvím kněží a bratří. Název „pallotini“ pochází od zakladatele sv. Vincence Pallottiho (1795–1850).

■ 9. ledna 1835 při mši svaté Pallotti dostal od Pána Boha vnuknutí, aby založil sjednocení katolického apoštolátu. Toto společenství mělo sdružovat všechny, laiky i duchovní, lidi různých stavů i profesních oborů, kteří by společně hlásali evangelium.

■ Dnes pracujeme v 41 zemích světa, působíme ve farnostech a na poutních místech, provozujeme své školy, nemocnice, hospice, věnujeme se dětem, mládeži, starším lidem, osamělým matkám, narkomanům, pracujeme v armádě a ve věznicích, hlásáme evangelium na misiích, máme své tiskárny, vydáváme knihy a časopisy, máme rádi všechno, co pomáhá hlásat Ježíšovo evangelium.

■ Pokud chcete získat více informací, napište nebo zavolejte:

Otcové pallotini, tel. 731 604 365

(Páter Pavel), **mojepovolani@pallotini.cz**

Komunita ve Fulneku:

Kostelní 111, 742 45 Fulnek, tel. 556 740 122

Komunita v Jámách:

Jámý 71, 592 32 Jámý, tel. 566 502 850

Poutní kostel Božího milosrdenství a sv. sestry Faustyny ve Slavkovicích

Bohoslužby:

Pátek 15.00 Hodina milosrdenství
(adorace, Korunka k BM)

16.00 Mše svatá

Sobota 15.00–17.00 Možnost svátosti smíření
17.00 Mše svatá

Neděle 10.30 Mše svatá
15.00–17.00 Možnost svátosti smíření

Křížová cesta: po celý rok každý pátek
15.00–16.00 hod.
(mimo dobu velikonoční)

Cesta světla: v době velikonoční
– **neděle od 16.00 hod.**

Svatá zpověď: sobota/neděle 15.00–17.00 hod.

Každoroční hlavní poutě:

- Svátek Božího milosrdenství (první neděle po Velikonocích)
- Poutě ke sv. Faustyně (neděle nejbližší 5. říjnu)
- Poutě třetí sobotu v měsíci (mše svatá v 17.00 hod.)

Kontakt a další informace:

OTCOVÉ PALLOTINI

Jámý 71, 592 32

tel. 566 502 855/857

info@slavkovice.cz

www.slavkovice.cz

Přejeme krásné
a požehnané Vánoce
v radosti a pokoji
s narozeným
Spasitelem...

„...přednesla jsem Pánu Ježíši jména všech a prosila jsem o milosti pro ně, ale nejen to, svěřila jsem Pánu pronásledované, trpící, i ty, kteří neznají Tvé jméno, a zvláště ubohé hříšníky. Maličký Ježíši, vroucně Tě prosím, uzavři všechny v moři svého nesmírného milosrdenství. Ach sladký, maličký Ježíši, vezmi si mé srdce, ať je Ti milým a příjemným příbytkem. Ó nezměrný majestáte, jak sladce jsi se nám přiblížil.“

(Deníček 845)